

Verhalen van Schuilenburg

met liefde en lef

Schuilenburg
Landrechtweg 2
8103 RB Raalte
T: 0572 760100

www.schuilenburgraalte.nl

Voorwoord

Wonen, (be)leven, samenwerken en bijdragen in Schuilenburg

Ruim drie jaar geleden opende Schuilenburg in Raalte Noord haar deuren voor ruim 80 mensen met verschillende **ondersteuningsvragen**. Mensen met dementie, mensen met een verstandelijke beperking en jong volwassenen met een stoornis in het autistisch spectrum leven hier sindsdien samen. Ook biedt Schuilenburg **echtparen** de mogelijkheid om samen te blijven wanneer (één van) beiden zorg nodig heeft.

Schuilenburg is een woonomgeving midden in de wijk. Bewoners in de wijk en de naasten van **bewoners** spelen een cruciale rol. Zij zijn altijd welkom om in samenwerking met onze **professionele** medewerkers, bewoners te ondersteunen. Voorop staat dat bewoners zich thuis voelen en hun leven leven zoals zij dat graag willen. Daar zetten onze medewerkers en vrijwilligers zich graag voor in.

Nu vinden Sallanders het over het algemeen niet eenvoudig om te vertellen dat ze iets goed doen. Dat geldt ook voor **mensen** die werkzaam zijn in de zorg. Het kan namelijk altijd beter en het gaat nooit helemaal zoals je het graag zou willen. Terwijl er juist ook heel veel goed gaat!

En het is belangrijk om daarover te vertellen. Om te **inspireren**, om te laten zien dat het vaak de kleine dingen zijn die er toe doen. 'Een vriendelijke **begroeting**, een arm om een schouder, een praatje, de mogelijkheid om de eigen krant uit de eigen brievenbus te halen (in badjas als het kan)'. Binnen Schuilenburg hebben we mensen gevraagd hun verhaal te **vertellen** over wonen, (be)leven, samenwerken en bijdragen. Om even stil te staan, om te leren, om te **luisteren**, om te weten waar het werkelijk om gaat, om sfeer te proeven, om woorden te geven en om trots te kunnen zijn. We zijn trots op de mensen die deze verhalen willen vertellen. Het geeft woorden aan wat Schuilenburg betekent voor mensen. Zegt het voort!

*Ietje de Jong
Coachend manager Schuilenburg
Maart 2017*

'Verhalen halen'

'Verhalen halen' is een onderdeel van onze deelname aan het landelijke traject **Waardigheid en Trots** (zie ook www.waardigheidentrots.nl). Met dank aan Saskia van Bottenburg die als goede luisteraar de verhalen aan papier heeft toevertrouwd, met toestemming van de geïnterviewden. De namen van deze mensen zijn vanwege hun privacy gefingeerd.

Eén grote familie

Verhaal van Tina

Tina is de oudste dochter van een 95-jarige bewoner en werkte tot aan haar **pensioen** in de zorg. Ze deelt de zorg voor haar moeder samen met haar negen broers- en zussen. De één helpt bij het ontbijt en de ander verzorgt de kleding. Zo heeft iedereen zijn eigen taken. Zelf is ze eerste **contactpersoon**. Tina's jongste zus maakt een bezoekschema. Samen zorgen ze er voor dat hun moeder elke dag **gezelschap** krijgt.

Acht jaar geleden lag haar moeder op sterven. Niemand verwachtte dat ze beter zou worden, maar wonder boven **wonder** herstelde ze. Nu woont ze al weer drie jaar op Schuilenburg. En dat bevalt goed. "Mijn moeder werd een ander mens. Ze kreeg minder prikkels en meer **aandacht**, waardoor ze een stuk rustiger werd."

Het mooie aan Schuilenburg volgens Tina? "Dat je hier echt een **thuisgevoel** hebt." Warm en gemoedelijk zijn woorden die bij haar opkomen wanneer ze aan Schuilenburg denkt. "Alles kan hier eigenlijk. En je wordt hier als **mens** behandeld." Zo is haar moeder altijd keurig aangekleed. Daarnaast is de zorg die zij krijgt echt op maat. "De begeleiding neemt mijn moeder ook gewoon mee in hun **dagelijkse** dingen. Dan lopen ze bijvoorbeeld even samen naar het kopieerapparaat. Dat vind ik mooi."

Warme **herinneringen** heeft Tina aan de eerste Kerst op Schuilenburg. Alles was toen nieuw en nog niet helemaal klaar. Haar moeder komt uit een katholiek gezin. **Kerst vieren** is voor haar belangrijk. Samen met een aantal andere familieleden heeft Tina zich toen in Dickenskleding gestoken.

"Gehuld in een hoed en een lange jas hebben we toen kerstliedjes **gezongen** in de patio. Iedereen zong mee. Een prachtig gevoel van **saamhorigheid**."

Tina's rapportcijfers voor de locatie is dan ook ruim voldoende: **een dikke 9,5**. "Het enige nadeel is dat het wat ver van het dorp ligt. Maar verder niets dan lof."

Samen sta je sterk

Het verhaal van Roos en Truus

Het is vrijdagochtend en ik ga op bezoek bij Roos en haar begeleidster Truus. Roos woont nu drie jaar op een **appartement** in gebouw C. Ze heeft het hier erg naar haar zin. Roos vindt het fijn om een eigen plek te hebben die ze naar haar eigen smaak kan **inrichten**. Bovendien is het op Schuilenburg een stuk rustiger dan op haar vorige woonplek, vertelt ze me.

We praten verder over **vloggen**, over Roos haar verzamelingen en over hoe het is om in Schuilenburg te wonen. Roos houdt erg van verzamelen. Daardoor werd ze erg druk in haar hoofd. Samen met Truus heeft ze vervolgens gekeken hoe ze meer rust in haar dagen kon aanbrengen. “We hebben de bezem

erdoor gehaald.” Samen hebben ze meer **structuur** in haar leven aangebracht. Door afspraken af te zeggen, maar ook door te werken met een vast schema.

Het blijkt een succes. Roos is inmiddels een stuk **rustiger** en **vrolijker**. Ze zou haar leven nu wel een negen geven, vertelt ze me. Truus en Roos bepalen samen aan welk doel ze willen werken. Belangrijk voor Roos is dat dit één doel per keer is. Zo wil Roos graag afvallen. Samen hebben ze bekeken hoe ze dit het beste kunnen aanpakken en hebben ze een stappenplan opgesteld.

Ik vraag Roos wat ze belangrijk vindt aan haar begeleiding. Haar antwoord: “Dat ze goed kunnen **luisteren**, goed helpen en ook dat ze **lief** zijn.” Terwijl ze het zegt kijkt ze Truus lachend aan. Dat zit wel goed tussen die twee.

Hier wordt verschil gemaakt

Het verhaal van Esther

Esther werkt als begeleidster bij Wooninitiatief Raalte (Wi-Ra) die vijftien appartementen voor (jong) volwassenen faciliteert binnen Schuilenburg. Sinds de start is ze met veel plezier bij het project betrokken. Vooral het werken in **zelfsturende** teams en de filosofie van Schuilenburg spreken haar aan. Zo beheert Esther's team een eigen budget en bekijken ze samen waar behoefte is. "We hebben onze **kans** gegrepen om het anders te doen. Zo hebben we gekozen om van ons budget een orthopedagoog aan te stellen."

Esther vertelt dat op Schuilenburg gekeken wordt naar wat de bewoner echt nodig heeft en **jongvolwassenen** worden begeleid in hun zelfstandigheid. "Je bent zelfstandig als je weet waar, wanneer en van wie je hulp nodig hebt."

Dat is bij iedereen weer anders en vraagt om **maatwerk**. Dat maakt het werk leuk, maar ook uitdagend. Helemaal omdat Esther haar team voortdurend kampt met een gebrek aan personeel. "Deze vorm van wonen en zorg vraagt om goed opgeleide mensen die **affiniteit** met en kennis van autisme hebben. En die zijn moeilijk te vinden."

Dat levert problemen op wanneer je ziek bent. Gelukkig zijn **collega's** van andere teams bereid om bij te springen. Dat is volgens Esther de kracht van Schuilenburg: "Dat je elkaar ondersteunt, ook al werk je in een ander **team** of met een andere doelgroep."

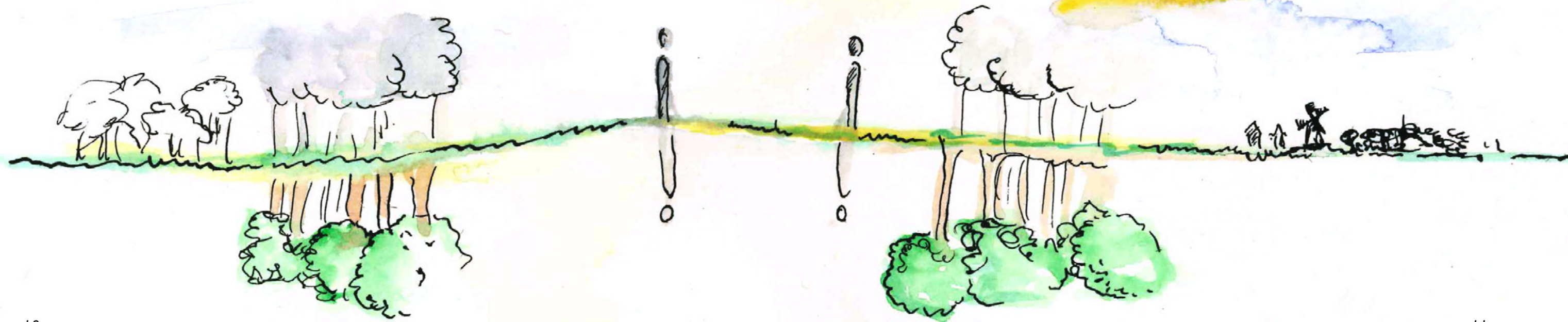
Esther zou deze diversiteit op Schuilenburg graag nog meer willen benutten.

Samen met haar team hebben ze plannen om **voorlichting** te geven over autisme. Door wat vaker bij elkaar in de keuken te kijken, hoopt Esther dat er meer verbinding ontstaat tussen de verschillende groepen en teams. Ook wil ze zo begrip **creëren** voor de bewoners en de uitdagingen waarmee zij elke dag te maken hebben.

De successen die haar team weet te behalen houden Esther op de been. Wanneer ze hierover vertelt beginnen haar ogen te stralen en voel je de passie. **Passie** om het verschil te maken. "Het is prachtig om te zien hoe iemand **opbloeit** als hij of zij zich veilig voelt. Daar doen we het allemaal voor."

“Het land van andersom.”

De cirkel is rond

Het verhaal van Austin

Op donderdag 12 december 2016 bel ik aan bij het appartement van Austin. Hij heet me welkom en ik wandel een **gezellig** ingericht appartement binnen, waar veel lichtjes branden. Het eerste wat me opvalt is het prachtige **uitzicht** over de landerijen rond Raalte. En als ik dat vertel, komt het gesprek meteen op gang.

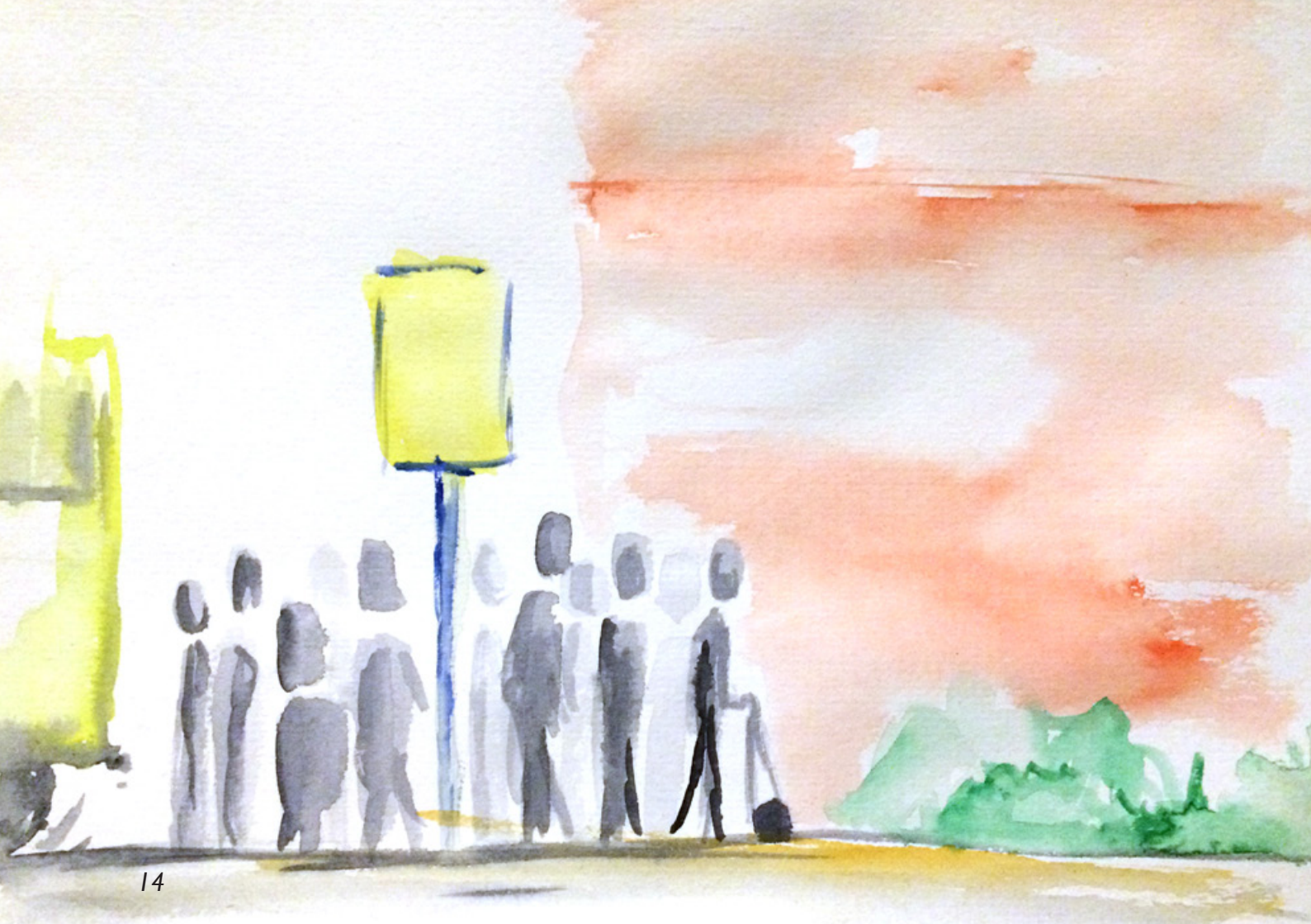
Austin vertelt over zijn grootouders die tegenover Groenrijk woonden. En over zijn opa, die hij niet gekend heeft. Hij jaagde op de **landerijen** waar nu Schuilenburg staat. Hij vertelt hoe zijn ouders hun verkeringstijd daar, bij zijn opa en oma, doorgebracht hebben. Nu woont hij op de plek waar zijn ouders en **grootouders** gelukkig waren. Het is net of de cirkel weer rond is.

Austin heeft het hier heel erg naar zijn zin. Vooral ook omdat hij een eigen appartement heeft waar hij zich terug kan trekken. Twee keer per week eet hij met de andere bewoners en de rest van de dagen in zijn eigen appartement. Ook werkt Austin vierenhalf dag in de week. Hij wil hier nooit meer weg.

Het tweede wat opvalt in het appartement van Austin zijn de vele **vogels** en andere dierenverzamelingen. Hij houdt enorm van de natuur. Deze **voorliefde** heeft hij van zijn opa. Er is echter één groot verschil. Zijn opa jaagde. Iets wat Austin nooit zal doen. Tijdens ons gesprek blijkt dat Austin enorm veel van vogels en de **natuur** weet.

Austin vertelt dat hij samen met zijn begeleidster e-mails naar de Patrijs van Salland schreef om te vermelden hoeveel **patrijzen** ze hadden gespot. Op die manier wilden ze het uitsterven van de Patrijzen voorkomen. Ik bewonder zijn **verzamelde** veren en kom erachter dat Austin van elke veer weet bij welke vogel deze hoort. We praten verder over de trek van wilde **ganzen** en over de **houtduif**, Austins favoriet. Hij vertelt hoe hij kracht put uit de natuur. “Als ik een nare dag heb en een houtduif kijkt me aan, dan schiet ik in de lach.”

Zinvol bezig zijn

Het verhaal van José

José (71 jaar) woont in Raalte Noord. Na haar **pensioen** wilde José zinvol bezig blijven en dus werd ze vrijwilligster bij Schuilenburg. Elke dinsdagmorgen **kaart** José met een groepje bewoners. Dat doet ze al sinds het ontstaan van Schuilenburg. Inmiddels bestaat de hechte groep al een aantal jaar uit drie heren. Samen hebben ze veel plezier.

José heeft allerlei **ideeën** over wat Schuilenburg voor de buurt zou kunnen betekenen. Zo is ze van mening dat er veel

eenzaamheid is. Niet alleen onder ouderen, maar ook onder jongeren. De locatie kan volgens haar een rol spelen in het bestrijden van deze **eenzaamheid**. Zo zou er een ontmoetingsgroep gevormd kunnen worden rond inhoudelijke thema's, waarbij jong en oud elkaar ontmoeten en samen **lol** maken. Daarnaast zou José het mooi vinden als er een **buurtbushalte** zou komen bij Schuilenburg. Daarmee zouden het dorp en het station wat beter **bereikbaar** worden.

We hebben een knappe klus geklaard

Het verhaal van Ans

Ans werkte oorspronkelijk op woonzorglocatie Maria-Oord in Luttenberg. Daar draaide ze **nachtdiensten**. Als medewerkster was ze nauw betrokken bij de verhuizing naar Schuilenburg. Een enorme verandering, voor zowel de bewoners als voor haarzelf. Ans ging weer **dagdiensten** draaien en begeleidt als lid van team A bewoners op de tweede en derde verdieping. Inmiddels is de rust **weergekeerd** op Schuilenburg en gaat Ans met veel plezier naar haar werk. “Ik ben trots op waar we nu staan met Schuilenburg.”

Ans vindt het **bijzonder** dat op Schuilenburg verschillende doelgroepen onder één dak wonen. Wel vindt ze dat daar nog meer uit te halen is. Zo zou ze het mooi vinden als er meer contact is tussen de verschillende doelgroepen. Door bijvoorbeeld een **café**

te organiseren op zaterdag of zondag waar bewoners elkaar kunnen ontmoeten. Zelf werkt Ans naast haar dagdiensten momenteel twee nachten in de maand. Dan komt ze in het hele gebouw. “Ik heb hierdoor meer **begrip** gekregen voor de verschillende doelgroepen,” vertelt ze.

Naast meer contact tussen de verschillende doelgroepen zou Ans ook graag meer samenwerking zien tussen de verschillende teams. Als voorbeeld noemt ze de **kerkdiensten** op dinsdag- en zaterdagavond. “Die worden nu vooral door team A georganiseerd, terwijl ook bewoners van andere verdiepingen deelnemen. Het zou mooi zijn als de verschillende teams hierbij kunnen helpen. Dat zorgt ook weer voor **verbinding**.”

groeien

Ans vindt het mooi dat de teams op Schuilenburg **zelforganiserend** zijn. Ook al is dat soms best een uitdaging. Zo wordt er steeds meer vanuit de rollen gewerkt die ieder teamlid heeft gekregen. “Maar dat kan nog beter. Het is een mooi **proces** waarin we de aankomende tijd samen kunnen **groeien**.”

Naast de bewoner zitten is ook werk

Het verhaal van Ellen

Al dertig jaar werkt Ellen in de zorg. Sinds drie jaar werkt ze als **persoonlijk** begeleider van mensen met dementie op de begane grond van Schuilenburg. Wanneer je de woonomgeving binnen stapt valt meteen de mooie patio op, die je het gevoel geeft dat je op een **binnenplaats** bent. Hier kunnen mensen rustig op een bankje zitten en genieten van het **zonlicht** dat door het dak naar binnen valt. Ook worden hier gezamenlijke activiteiten georganiseerd voor alle bewoners van het gebouw.

En juist dat vindt Ellen zo mooi aan Schuilenburg. “Bewoners met dementie zijn gewoon onderdeel van het **leven** in Schuilenburg.” Ze hebben hun eigen

appartement en er is een gemeenschappelijke **ontmoetingsruimte**. “Het unieke aan deze woonomgeving voor zes mensen met dementie is dat het gewoon toegankelijk is. De deur van de afdeling gaat niet op slot, maar is verborgen en valt dus niet op”, vertelt ze.

In overleg met de **familieleden**, de bewoner en het team wordt afgesproken welke vrijheden een bewoner heeft. Daarbij wordt gekeken wat een bewoner nodig heeft. Kwaliteit van leven staat daarbij voorop. De gemaakte afspraken worden vervolgens vastgelegd en door alle **betrokkenen** ondertekend.

Het zijn kleine dingen die Ellen blij maken. Zoals een bewoner die aan het eind van de dag zegt: “fijn dat je er was.” Of het feit dat altijd iemand de **tijd** neemt om een praatje met je te maken. Ook geniet ze van de successen die ze samen met haar team behaalt en de **verschillende** projecten die ze als zelfsturend team toegewezen krijgen. “Schuilenburg is een veilig plek, waar het goed werken, wonen en leven is”, vertelt ze.

Een totaal andere wereld

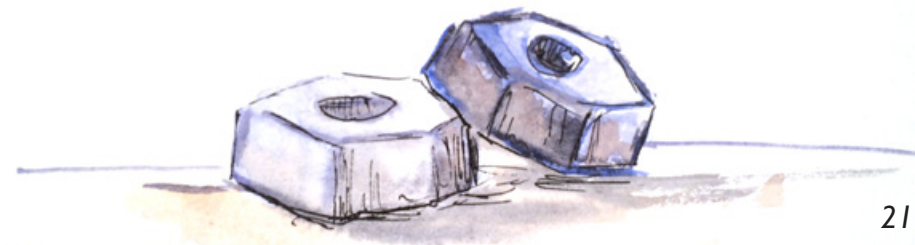
Het verhaal van Harry

Harry is **technisch** beheerder bij Schuilenburg en sinds tien maanden werkzaam bij Zorggroep Raalte. Daarvoor werkte hij voor een **scheepvaartconcern**. Een totaal andere wereld, waarin iedereen technisch onderlegd was. Een mannenwereld ook. Op Schuilenburg is dat wel anders. Negentig procent van de medewerkers/bewoners weet weinig van techniek. Daarnaast werken op Schuilenburg vooral **vrouwen**.

Dat was zeker in het begin flink wennen: “Bij mannen knalt het even flink en dan is het klaar. Vrouwen kunnen nog wel eens op iets terugkomen”, legt Harry uit.

Inmiddels heeft Harry het enorm naar zijn zin. De sfeer is goed en het werk is heel **afwisselend**. Terug naar de scheepvaartwereld wil hij dan ook niet. De afgelopen maanden kampte Schuilenburg met de nodige technische problemen. Harry was hierdoor veel op Schuilenburg te vinden en heeft **geleerd** om probleem voor probleem op te lossen. Hij brengt ze in kaart en kijkt vervolgens waar de **prioriteiten** liggen.

Bij het oplossen van technische problemen staat de bewoner centraal. Harry kijkt wat de bewoner wil en of dat mogelijk is. Daarbij houdt hij rekening met wat de bewoners **zelf** kunnen en waarbij hij ze kan helpen. Dat doet hij in overleg met familieleden en begeleiding. Die samenwerking vindt Harry mooi, net als het overbrengen van **kennis** op een jongere generatie. Daarbij wordt hij ondersteund door een mooie ploeg vrijwilligers die helpen bij allerlei **klusjes**. Samen staan ze klaar om grote én kleine technische problemen op Schuilenburg op te lossen!

Het is leuk om te zien hoe fanatiek de ouderen zijn

Het verhaal van Loes en haar oma Dinie

Loes van 10 jaar oud is de **jongste** vrijwilligster op Schuilenburg. Twee jaar geleden moest ze op een woensdagmiddag **noodgedwongen** met haar Oma Dinie mee naar Schuilenburg. Oma ging die dag vrijwilligerswerk doen. Loes ging mee. En de rest is geschiedenis.

Inmiddels behoort Loes al weer twee jaar tot de vaste groep vrijwilligers. Dat doet ze samen met Oma Dinie die **beretrots** is op haar kleindochter. “Loes vindt het fijn om mensen te helpen. Dat doet ze hier maar ook op school. Ik vind het mooi om te zien hoeveel **plezier** ze heeft”. Loes vindt het vrijwilligerswerk zelfs zo leuk dat ze

tegenwoordig haar vriendinnen afzegt om bij de maandelijkse **bingomiddag** te kunnen helpen.

Haar **behulpzaamheid** heeft Loes niet van een vreemde. Ook haar oma Dinie staat altijd voor anderen klaar. Zo helpt ze als vrijwilligster bij de bingo en de **muziekavond**, is ze mantelzorger voor haar man en werkt ze in de zorg. Iets terugdoen voor een ander daar kun je volgens Dinie dan ook niet vroeg genoeg mee beginnen. Loes is een **treffend** voorbeeld.

Wat Loes nou zo leuk vindt aan de bingo? Het **fanatisme** van de ouderen. “De meesten willen graag winnen. Sommige deelnemers zijn echt heel gefocust.” Meestal **helpt** ze dezelfde mevrouw. Die overigens heel vaak wint. Zo let Loes goed op dat ze het goede kaartje omdraait. “En als ze bingo heeft dan **fluister** ik tegen haar, ‘u heeft Bingo’. Mevrouw roept dan vervolgens heel hard

Loes hoort er helemaal bij. Net als alle andere vrijwilligers kreeg ze tot haar grote verrassing dit jaar een **kerstpakket**. Nog specialer was het applaus wat ze van iedereen kreeg. De rugzak die ze dit jaar in haar pakket kreeg draagt ze vol **trots** naar school.

‘Bingo.’”

*En als die mevrouw dan
Bingo heeft, fluistert
Loes tegen haar:
“u heeft Bingo.”
En dan roept die
mevrouw heel hard
“Bingo.”*

In de Noaber is het gezellig

Het verhaal van Marie

Marie is vrijwilligster bij de Noaber en net als velen vanaf het begin betrokken bij Schuilenburg. Eerst hielp ze bij het **rummikuppen**. Nu helpt Marie wekelijks bij het serveren van de warme maaltijd. Zo zet ze alles klaar, schept ze het eten op en helpt ze na afloop met opruimen. Bewoners die niet goed zelfstandig kunnen eten helpt ze met alle **plezier** een handje.

Van huis uit is Marie voedingsassistente. Toen ze hoorde dat ze een vrijwilliger bij de Noaber zochten was ze er dan ook als de **kippen** bij. Het mooie aan vrijwilligerswerk vindt ze, dat ze anderen kan helpen en hier **waardering** voor krijgt. “Mensen bedanken me voor wat ik doe, dat vind ik fijn.”

Marie is iemand van weinig woorden. Ze kijkt liever eerst de kat uit de boom en maakt hierdoor soms lastig **contact**. Maar wanneer ze zich op haar gemak voelt komt ze los. En op haar gemak voelt ze zich in de Noaber. “De sfeer is hier goed en gezellig. Er worden onderling **grapjes** gemaakt en niet gemopperd.”

De zwier erin

Het verhaal van Suzan

Wanneer je Schuilenburg binnenkomt, valt al snel je oog op de gezellige ruimte van **De Noaber**. Medewerkers zijn hier altijd druk in de weer, maar hebben ook tijd voor een **praatje**. Vandaag spreek ik met Suzan, medewerkster van het eerste uur.

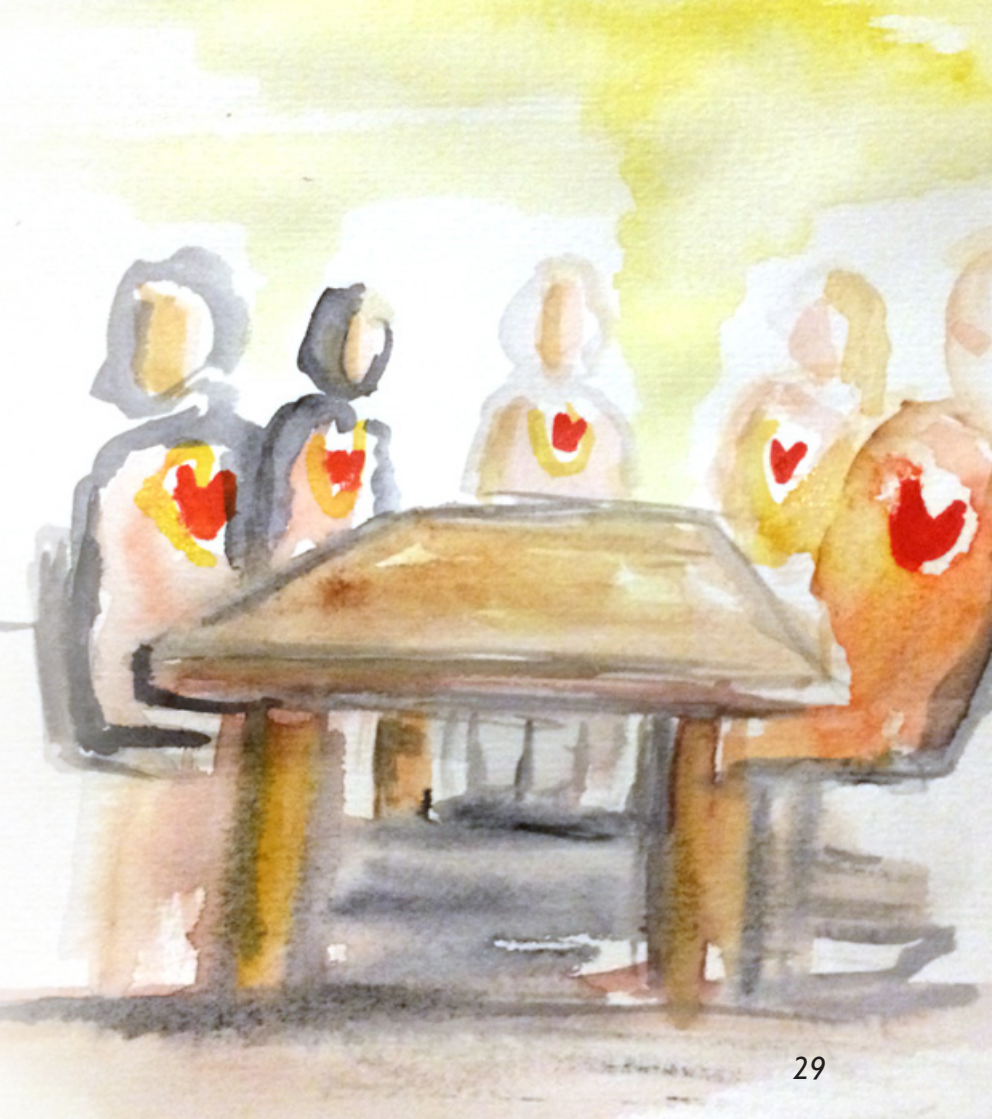
Suzan vertelt me hoe het was in het begin, hoe ze echt aan het **pionieren** waren. “Niets stond vast, alles was nieuw.” Een groot verschil met hoe ze gewend was te werken als kok voor een instelling. “Daar werkte ik in een gesloten keuken, met een vast menu en vaste tijden.” De Noaber heeft echter een open keuken. Dat betekent dat je naast kok ook **aanspreekpunt** bent. Dat vergt de nodige multitasking. “Het is daarom maar goed dat er vrouwen in de keuken staan”, zegt ze lachend.

De Noaber is opgericht als bruisend hart van Schuilenburg en de wijk Raalte Noord. Het is een plek waar bewoners van Schuilenburg en buurtbewoners elkaar ontmoeten. Een plek waar activiteiten **georganiseerd** worden. Zoals De Noaberwijktafel, een initiatief van RIBW, Dimence en Schuilenburg. Iedere woensdagavond koken vrijwilligers voor bewoners van Schuilenburg. Bewoners uit de wijk kunnen gezellig **mee-eten**. Maar er kan nog veel meer. Zo kunnen bewoners een feestje in de Noaber vieren, bijvoorbeeld bij een verjaardag of jubileum.

Het is echter niet altijd makkelijk om de Noaber draaiende te houden, legt Suzan uit. “Aan de ene kant heeft de Noaber een **horecafunctie** met alle regels van dien en

marktconforme prijzen. Aan de andere kant maken we deel uit van een **woonvoorziening**, waardoor we gastvrij en flexibel willen zijn.” Dat vraagt om nieuwe manieren van denken en uitbaten. En daar wordt momenteel hard aan gewerkt.

De **toekomstdroom** van Suzan voor de Noaber? Meer buurtbewoners op bezoek en langere openingstijden. Op die manier kunnen bewoners ook 's middags of 's avonds een kopje koffie komen drinken. Nu kan dat alleen tussen 10.00 – 14.00 uur. Op die manier hoopt ze dat er meer **reuring** komt, of zoals Suzan het zegt: “de zwier erin.”

*“dan heb je de meeste
pannekoeken wel weer op.”*

Het is hier goed van kost

Het verhaal van mevrouw Oostveen

Nadat woonzorglocatie Maria-Oord gesloten werd kwam de **92-jarige** mevrouw Oostveen in Schuilenburg te wonen. In het begin vond ze dat niet leuk. Inmiddels heeft ze het erg naar haar zin. “Het is hier goed van kost”, zegt ze. Met haar rollator kan ze binnen Schuilenburg overal komen. En daar geniet ze optimaal van.

’s Ochtends en ’s middags drinkt mevrouw Oostveen gezamenlijk **koffie** en tussen de middag eet ze een lekkere maaltijd in de Noaber. “Dat ik hier niet zelf hoeft te koken vind ik het fijnst.” Daarnaast neemt ze regelmatig deel aan andere **activiteiten**, waaronder optredens. Mevrouw Oostveen houdt namelijk erg van muziek. “Zolang het echter maar geen moderne muziek is.” Haar

favoriete optreden was die van de **Straatkjals**. “Die mogen hier nog wel eens komen.”

Het recept van mevrouw Oostveen voor een vitale oude dag: “lekker eten, bezig blijven en een beetje **kletsen**.” Bezig blijft ze zeker. Ook wanneer ze thuis in haar appartement is. Er wordt druk gebreed, geschreven en gelezen. Een nieuwe sjaal staat op de **breipennen** en op tafel ligt een exemplaar van het boek ‘Haar naam was Sarah’. “Een mooi verhaal, ik heb het bijna uit.” Culinair hoogtepunt van de week is het **visje** dat haar dochter elke week brengt. “Heerlijk vind ik dat.”

Altijd tijd voor een praatje en een helpende hand

Het verhaal van Koos

Na 83 jaar in **Lemelerveld** gewoond te hebben, verhuisde Koos (85) samen met zijn vrouw naar Raalte. Op Schuilenburg konden ze als echtpaar samen blijven. En dat is wat Koos het **liefst** wilde. “Kom we gaan naar Raalte”, zei hij tegen zijn vrouw. Zo **eenvoudig** ging dat echter niet. Zijn vrouw wilde eerst zien waar ze **terecht** zouden komen.

Zo gezegd zo gedaan. Koos en zijn vrouw kwamen op de tweede verdieping te wonen. Inmiddels woont Koos drie jaar met **plezier** op Schuilenburg. Zijn vrouw is een jaar geleden overleden. “Ik mis haar nog elke dag.” Zestig jaren kenden ze elkaar, een heel

mensenleven. Na haar dood heeft Koos overwogen om terug te gaan naar Lemelerveld. Naar woonzorglocatie Brugstede om precies te zijn. Uiteindelijk heeft hij besloten om toch op Schuilenburg te blijven wonen, in het appartement dat hij samen met zijn vrouw deelde. Wel keert hij wekelijks terug naar Lemelerveld om een potje te **biljarten**.

Koos houdt namelijk van **gezelligheid** en een praatje. Daarvoor moet hij wel op pad. Want zorg heeft Koos niet nodig en dus komt er niet zo maar iemand bij hem langs. Daarom **zoekt** hij zelf de gezelligheid op en helpt hij daar waar nodig. Zo doet Koos samen met

“ik heb het gevoel dat ik tussen allemaal oude mensen woon, en dan realiseer ik me dat ik (bijna) net zo oud ben.”

zijn buurvrouw **boodschappen** bij de Jumbo en helpt hij medebewoners de lift in, om vervolgens zelf snel de trap op te lopen en hen boven weer op te vangen.

Oud voelt Koos zich niet. “ik heb het gevoel dat ik tussen allemaal oude mensen woon, en dan realiseer ik me dat ik (bijna) net zo oud ben”. Hij zorgt ervoor dat hij **fit** blijft. Zo staat hij elke dag een kwartier op de hometrainer. En om 08.00 uur wandelt Koos zijn vaste rondje door de wijk. Eén keer per week **loopt** hij de Lemelerberg op, waar de as van zijn

vrouw is **uitgestrooid**. “Eenmaal boven ben ik wel buiten adem.” Niet gek natuurlijk als je al 85 bent.

Koos zijn wens voor Schuilenburg? “Meer **mogelijkheden** om elkaar te ontmoeten en een goed gesprek te voeren.” Bijvoorbeeld door samen koffie te drinken in de Noaber. Koos heeft namelijk genoeg onderwerpen om te **bespreken**. “Ik lees elke dag de krant en kijk elke dag naar het nieuws.”

Hoe een droom werkelijkheid wordt

Het verhaal van Yvonne

Op 22 januari 2016 ging een lang **gekoesterde** wens van de heer Sanders in vervulling. Samen met zijn vrouw en twee dochters gaat hij op bezoek bij zijn dochter in Zwitserland. Onze medewerkster Yvonne vergezelt de familie tijdens dit grote **avontuur**.

Enkele maanden daarvoor ontstaat het idee voor de **reis**. Yvonne is bij het echtpaar wanneer meneer Sanders vertelt over zijn grote wens. Hij wil graag nog een keer naar zijn dochter in Zwitserland. Door **ziekte** is dit echter niet mogelijk. Zijn grote wens zet Yvonne aan het denken en zij gaat op onderzoek uit. Uiteindelijk komt ze terecht bij stichting de **wensambulance**.

Na heel wat regelwerk kan de familie begin 2016 veilig op reis. Yvonne reist als vertrouwd gezicht met hen mee en stelt meneer en mevrouw Sanders tijdens de reis op hun gemak. Dankzij de **zwaailichten** van de ambulance kunnen files onderweg vermeden worden en verloopt de reis voorspoedig. Na een reis van elf uur komt de familie uiteindelijk in het prachtige **Zwitserland** aan en volgt een warm weerzien met hun dochter.

Om bij het huis van zijn dochter te komen moet meneer Sanders vier trappen op. In de aanloop naar de reis heeft hij samen met de fysiotherapeut flink **geoefend**. Al dit harde werken blijkt niet voor niks te zijn want het lukt meneer om de trappen te beklimmen.

Er volgen drie **onvergetelijke** dagen waarin o.a. een bezoek wordt gebracht aan Arossa, een bekend wintersportgebied. Meneer en mevrouw **genieten** hier met volle teugen van het prachtige uitzicht over de **besneeuwde** bergen en van de overheerlijke koffie met gebak.

Inmiddels is de heer Sanders overleden. Zijn grote **wens** om zijn dochter op te zoeken in Zwitserland heeft gelukkig in **vervulling** mogen gaan.

“Er zijn klussen
genoeg.”

Een tweede thuis

Verhaal van Jan

“Ik ben overal in de **wereld** geweest.”
Als schipperskind werd reizen er bij Jan met de **paplepel** ingegoten. Hij heeft heel wat afgezworven en kwam uiteindelijk in Raalte terecht. Nu is Jan **vrijwilliger** op Schuilenburg en heeft hij zijn tweede thuis gevonden.

Jan was **schilder** van beroep en werkte in een wereld die draaide om geld. Hij kreeg zelden **complimentjes**. Drie jaar geleden stopte hij met werken. Jan was echter niet van plan om achter de **geraniums** te gaan zitten.

Toevallig hoorde hij van zijn buurvrouw, ook vrijwilliger op Schuilenburg, dat ze een vrijwilliger zochten die kon koken. En dat deed Jan graag, onder andere voor **asielzoekers**.

Eenmaal op Schuilenburg bleek dat er in het koken al was voorzien. Hulp bij het **ontbijt** was echter meer dan welkom. En zo begon Jan 2,5 jaar geleden als vrijwilliger op Schuilenburg. Al snel hielp hij naast het ontbijt ook met het middag- en het avondeten. Inmiddels is Jan zeven dagen per week op Schuilenburg en is zijn aanwezigheid niet meer weg te denken. Schuilenburg is zijn tweede thuis.

Wat Jan zo aanspreekt aan zijn tweede thuis?
“Alle **leeftijden** komen op Schuilenburg samen. Er is liefde en aardigheid.” Natuurlijk heeft

Jan ook obstakels moeten nemen. Toen hij net startte als vrijwilliger had hij nog nooit te maken gehad met mensen met **dementie**. “Ik heb toen alles gelezen en bekeken wat ik kon vinden.” Als commercieel ingesteld persoon **kriebelt** het daarnaast wel eens en ziet hij verbeterpunten. “Als je van een dubbeltje een kwartje kunt maken moet je dat doen.”

Binnenkort wordt Jan geopereerd en is hij twee weken uit de **roulatie**. Maar daarna komt hij gewoon weer terug. Misschien kan hij in het begin niet praten, maar dan gaat hij gewoon wat anders doen. “Er zijn klussen genoeg.”

Laat het als je blijft zo

Verhaal van Trudie, dochter van een bewoner van de 2e verdieping

Trudie vertelt dat haar ouders de eerste bewoners waren van de tweede verdieping. Het unieke van Schuilenburg volgens Trudie is dat haar ouders hier als echtpaar konden wonen. Een **fijn idee** voor de kinderen, maar ook voor haar vader. “Hij wou zijn vrouw niet wegstoppen in een tehuis.”

Toen haar moeder in 2014 viel en tijdelijk werd opgenomen in de Hartkamp werd duidelijk dat thuis wonen niet langer een optie was. “We waren heel blij dat mijn ouders samen op Schuilenburg **terecht** konden.” Zo kreeg haar moeder de zorg die ze nodig had en kreeg haar vader, na jarenlang voor zijn partner gezorgd te hebben, de ruimte om zijn **eigen dingen** te doen. “Als kinderen kregen we rust omdat we wisten dat ze op een **veilige** plek woonden.”

Tot het overlijden van haar moeder hebben haar ouders samen op Schuilenburg gewoond. Nu woont haar vader er alleen. Dat vindt Trudie een vertrouwd idee, zeker nu hij meer zorg nodig heeft. Ze ervaart het **contact** met de verzorging als prettig. “Je kunt altijd bij ze terecht en zij omgekeerd ook bij mij.” Toen haar moeder overleed kreeg de familie alle ruimte om afscheid te nemen en haar moeder te verzorgen. Dat heeft ze als heel **waardevol** ervaren.

Als mantelzorger komt Trudie minimaal één keer per week bij haar vader. Zij verzorgt de was en de koelkast en maakt de kasten af en toe schoon. “Dat doe ik graag. Het geeft mij het gevoel dat ik iets terug kan doen.” Mantelzorg moet echter wel uit je

“Er woont van alles door elkaar.”

hart komen en geen verplichting zijn, geeft ze aan. Bij Schuilenburg voelt dat niet zo. “Alles gaat in goed overleg.” Wel merkt ze dat door de bezuinigingen de druk op de verzorging groter wordt. “Er is minder tijd voor alles.” Desondanks beoordeelt ze Schuilenburg zonder aarzelen met een 9. Wensen voor Schuilenburg heeft ze niet. Nou ja, één dan: “**Laat het alsjeblieft zo blijven.**”

Tot slot

Het ophalen van verhalen

Van mei 2016 t/m december 2016 ben ik in het kader van het project **Waardigheid** en **Trots** als oproepkracht werkzaam geweest bij Schuilenburg. Toen ik voor het eerst op Schuilenburg kwam werd ik getroffen door de mooie open en lichte ruimtes en de gezellige aankleding van restaurant de Noaber.

Later maakte ik kennis met de medewerkers en bewoners. Er heerst een **open** en **vriendelijke** sfeer. Eén van de opdrachten die ik kreeg was, ‘verhalen te halen’ over drie jaar Schuilenburg. Een geweldig leuke opdracht, met als resultaat de verhalen die u in dit boekje hebt kunnen lezen. Ik hoop dat u door dit boekje een indruk krijgt van de **veelkleurigheid** van Schuilenburg. En dat het u inspireert om er een kijkje te nemen en een lekker kopje koffie te drinken in de Noaber.

Schuilenburg is een project in ontwikkeling. Een nieuw woonconcept neerzetten, met een eigen visie die voldoet aan de wet- en regelgeving en eisen van de verschillende moederorganisaties, is niet eenvoudig. Dat levert soms hectiek en dilemma's op. Maar wat vooral opvalt aan Schuilenburg is de enorme inzet van alle betrokkenen. De tevredenheid van de bewoners. De **passie** om het echt anders te doen. Om de bewoner echt centraal te stellen. De prachtige mogelijkheden die het gebouw en de diversiteit aan bewoners bieden.

Schuilenburg is een mooi voorbeeld van een woonomgeving waar met **liefde** en **lef** aan nieuwe manieren van wonen en zorg wordt gewerkt.

*Saskia van Bottenburg
December 2016*

SCHUILEN BURG

Schuilenburg
Landrechtweg 2
8103 RB Raalte
T: 0572 760100

www.schuilenburgraalte.nl